

[Agerschou]

kyndigt udvalg, der skal udarbejde forslag til revision af bistan-standslovens bestemmelser vedrørende børn samt udarbejde forslag til nye regler om privat familiepleje.

Det er noget uklart for os, hvorfor De Radikale har afsat en særlig pind om privat familiepleje. Vi mener faktisk, at det allerede er omfattet af De Radikales første punkt, men lad det nu være i denne omgang.

Sådan som vi har forstået forslaget, handler det udelukkende om regelgrundlaget i bistan-standsloven og ikke mere generelt om børns anbringelse uden for eget hjem, og jeg synes jo nok, at både socialministeren, hr. Qvist Jørgensen og fru Lizzie Lichtenberg har misforstået forslaget. Jeg vil indrømme de tre, at det kan misforstås, for jeg synes ikke, De Radikale har brugt særlig meget tid til at udarbejde det pågældende forslag kvalificeret. Men sådan som vi har forstået det, handler det udelukkende om regelgrundlaget og ikke generelt om børns anbringelse uden for eget hjem, og derfor er det forkert, når hr. Qvist Jørgensen snakker om, at man forcerer en debat, der allerede er i gang, at man kan tage punktet ind i forbindelse med den børnepolitiske debat, som Socialdemokratiet har taget initiativ til, osv. osv.

Dette forslag handler for mig om et nogenlunde isoleret fænomen i forhold til debatterne om børns vilkår i al almindelighed. Det handler om regelgrundlaget i bistan-standsloven og om, hvorvidt regelgrundlaget om børn og unge er tidssvarende i forhold til den udvikling, der er i vort samfund.

Lad mig med det samme sige, at vi i SF er meget enige med De Radikale i deres hensigt med forslaget, men at vi meget gerne vil have det udbygget. Vi mener simpelt hen, at der er brugt for lidt tid til at udarbejde forslaget, og vi går faktisk ud fra, at vi uden større besvær kan klare en udbygning af forslaget under udvalgsarbejdet.

Det, De Radikale vil have revideret, er reglerne om anbringelse og forebyggelse, de såkaldte særlige regler for børn og unge, og vi mener klart, at der er behov for dette.

Desværre siger De Radikale ikke meget i bemærkningerne om, hvad de nye regler skal gå ud på. Så vidt jeg kan se, har De Radikale kun nævnt to ting, nemlig om det fortsat skal være sådan, at forældre uden videre kan hjemtage et barn, som er anbragt med forældrenes samtykke, om barnet ikke i denne situation har ret til

en »fredsperiode«, hvor det ikke bare umiddelbart kan hjemtages.

Desuden rejser det spørgsmål, om det er rimeligt, at de sociale myndigheder under alle forhold skal arbejde for hjemgivelse af et barn.

Vi er enige i, at det er problemer, som udvalget skal arbejde med, men mener, at der er andre, som er lige så væsentlige. Vi mener f.eks., at det er et problem med den skarpe grænse mellem ikkeanbringelse og anbringelse. Den skarpe grænse betyder, at anbringelse af et barn meget ofte bliver sidste station på vejen i et meget langvarigt forløb, et forløb, som er præget af mange forskellige former for indsats, men som altså bare ender med ikke at have nyttet noget. Det forløb mener vi ikke altid er særlig hensigtsmæssigt.

Vi vil gerne have gjort systemet langt mere fleksibelt, så vi får rangeret anbringelser ind på linje med andre ting, man kan foretage for at støtte et barn eller en familie, også forstået på den måde, at en familie selv skal kunne henvende sig og bede om, at barnet bliver anbragt f.eks. i en periode, i weekenderne, eller hvad der nu er brug for. Vi mener, at der er behov for at afdramatisere hele anbringelsesområdet. Vi mener ikke, det er særlig godt, at anbringelse som regel bliver brugt, når alt andet har været prøvet. Det kan være alt for belastende både for barnet og for familien, og en ændring i retning af at gøre anbringelser mere fleksible bør derfor efter vores opfattelse indgå i udvalgets arbejde.

Endvidere mener vi, at der er problemer vedrørende privat familiepleje, idet man faktisk, som det nuværende regelgrundlag er, kan komme ud for at skulle have plejetilladelse til sit eget barn – det kan være et barn, man har hos sig, men som man ikke har forældremyndigheden over – og det mener vi er urimeligt og giver anledning til mange besværigheder; f.eks. har man ikke ret til visse børnefamilieydelse.

Vi mener også, at den såkaldte Jon-sag giver anledning til overvejelser. Her blev et barn på 12 år indlagt på en børnepsykiatrisk afdeling uden at være psykisk syg, tilsyneladende mod sin vilje, men på baggrund af en beslutning truffet af den, der havde forældremyndigheden. Jeg mener, vi må overveje, om der ikke i sådanne situationer bør tillægges børn – selvfølgelig under hensyntagen til alder og moden-
hed – en særlig retsbeskyttelse. Det kunne også være en opgave for det pågældende udvalg.